

Ledva jsem se v sobotu vrátila s Flekama, nadšená z výborný procházky, dostala jsem další kynologické dárek. Tentokrát od Rumíčka. Říká se, že člověk nevstoupí 2x do téže řeky. Někdy se to ale podaří. Já měla tu čest to zažít. Ešinka se mi kdysi podařilo vychovat tak, že na něj bylo stoprocentní spolehnutí. Věděla jsem, že neublíží nikdy a nikomu. Když si tady na chalupě v zahradě, kde píšu tenhle článek, udělaly zaječice porodnici, hlídal všechny jejich potomky. Ať už to byli sourozenci v levandulích, nebo partička v zimolezu. I na ty dva ve skalce od borovicí dával bacha. Lovecký pes ☐ . Kolikrát jsem si říkala, jestli se mi něco takového podaří s Rumíčkem??

Možností trénovat pomálu, navíc není sám. To je taky o něčem jiném, než když má člověk jen jednoho psa. A teď jsem najednou měla možnost zažít to znovu. Jen s tím rozdílem, že Štajnik ještě všechno oznámí. Už když u nás byla psí kámoška z vedlejší vesnice, tak se po čase od ostatních odpojil a šel si bádát do vysoký trávy, kde se "zaseknul" a na zahradu se mu šlo těžko. Po mém návratu z Taliprocházky se řítíl k vrátkům a... "Honem, honeem musím tam. Prosím nezdržuj, mám důležitou práci!". Vzhledem k tomu, že je ten invalida, řekla jsem si, že teda místo procházky, půjdeme na klidnou badatelskou misi. Za Máňama jak obvykle. Jenže, překvápko!

S jistotou navigátora mě dovedl....k malilinkatému ušáčkovi! A stál nad ním, ukazoval mi ho pyšně, jak ho objevil a máchal ocáskem, že si ho málem vylomil. Nadšenej sám ze sebe, z toho, co našel a žádal mě o vyřešení celý situace. Vzhledem k tomu, že zajíčka si domů vzít fakt nemůžeme, musela jsem celou situaci vyřešit tím, že jsem nebohému nálezci musela nařídit odchod z louky na zahradu. Za hlasitýho vyjadřování mého obdivu z toho, jak je úžasnej. Museli jsme ustupovat svižně, aby zaječice mrňousa neodmítla a pak měla možnost ho nakojit aaby TupoFleky neměly příležitost mrňousa poškodit. Každopádně! Rumíček si vyslechl celé ódy na to, jak vynikající je a.... Budete se mi smát, ale protože já se psy hovořím, nechal si i vysvětlit, že tam zkrátka nemůžeme a šel o chvíli pozdějš bez jakýchkoliv potíží kolem na vycházku. Lehkou krátkou, ale aby mu to vynahradila. Hopikal úvozem a já se dmula pýchou nad tím, jak skvělej ten zrzounek je. Protože on skvělej je. Jsem v majetku nejúžasnějšího vižlíka, kterej teď po zemi chodí a má můj obdiv. Obdiv o to větší, že naučit se být takovýmhle spolehlivým parťákem, bez možnosti tréninku je sakra těžký. Takže.... Rumíčku! Já smekám!

